

Boeteviering Lourdes

Waar wordt u verdrietig van? Gebrokenheid in het eigen leven? Het lijden van mensen die ons lief zijn, conflicten waar wij deel van uitmaken? Verdriet over vriendschappen die kapot gaan, de grenzen waar je op stuit? Maar ook verdriet over onrecht en lijden in onze wereld waar maar geen einde aan komt?

We dragen onze droevige geheimen met ons mee. Daar lopen we over het algemeen niet mee te koop. Toch kan een bedevaart een moment zijn waarop we ons hart even openen in een vertrouwelijk gesprek met een medepelgrim, of in een pastoraal gesprek met een priester, een diaken of pastoraal werker.

De droevige geheimen van Jezus die we in het rozenkransgebed overdenken gaan over zijn lijden en sterven. In de Hof van Olijven bidt Jezus in doodsnood tot God, zijn Vader. Na zijn gevangenschap wordt hij gezeseld, spottend met doornen gekroond. Hij draagt het zware kruis – en valt drie keer omdat het te zwaar is – naar Golgotha. Hij sterft aan het kruis.

We hebben geluisterd naar Schriftlezingen uit de Plechtigheden van Goede Vrijdag. Pilatus ziet eigenlijk geen schuld in deze mens en laat Hem aan het volk zien. Jezus draagt nog de purperen mantel en de doornenkroon waarmee de soldaten Hem bespot hebben. *“Zie de Mens, Ecce homo”*, zegt Pilatus. Zie de Mens, dit is Hem dan. Maak je toch niet druk over Hem. Wat stelt Hij, wat stelt een mensenleven voor. Het is het cynisme van machtspoliticus Pilatus. Even probeert hij de hogepriesters op andere gedachten te brengen. Als het hem niet lukt, wast hij zijn handen in onschuld, maar laat Jezus wel kruisigen om er zelf niet te veel ‘gedoe’ mee te krijgen. Ziehier de Mens. Pilatus weet niet hoezeer hij aan een diepere waarheid raakt: hier is inderdaad de mens, de mens bij uitstek, de Mens van God, Gods Zoon.

Jezus wordt wel de Man van smarten genoemd, degene die door ons mensen en voor ons mensen geleden heeft. Deze man van smarten wordt al getekend door de profeet Jesaja. *“Hij droeg onze pijnen, onze smarten...”*. Juist omdat Jezus de kwetsbare, de gekwetste is kan Hij onze verlosser zijn! Gods Zoon is helemaal mens geworden, Hij is zelfs afgedaald in onze gebrokenheid, onze pijn, tot in onze dood. De gebrokenheid, de pijn en dood zijn daarmee niet zo maar weg, maar we mogen geloven dat ook daar, zelfs daar God met ons is. Hij vult het lijden met zijn aanwezigheid om het ooit helemaal van ons af te nemen.

“Doorboord om onze zonden, mishandeld om onze misdaden.” Er is een Mens voor ons gestorven! Jezus heeft het lijden, de pijn, de dood op zich genomen voor ons. Dat is een onvoorstelbaar geheim en kern van ons geloof. Wat er fout is in onze relatie tot God, onze zonden, heeft Hij voor ons weggenomen. De weg ligt open.

Ik kan me voorstellen dat u nu meent dat ik teveel op een hoop gooi: pijn, verdriet, gebrokenheid, zonde. We moeten ons er inderdaad voor hoeden om lijden al te gemakkelijk te koppelen aan zonde. Maar in ons leven worden we wel geconfronteerd met lijden dat we ondergaan en lijden dat we veroorzaken. We worden verwond en verwonden in een soms onontwarbare kluwen van oorzaak en gevolg. Ik kom bijvoorbeeld op voor mezelf en doe daarmee een ander pijn. Mijn lach kan soms de tranen van een ander tot gevolg hebben.

Het is de modder van ons leven... Helder water en donker zand gemengd. Bernadette had de moed het te laten zien toen ze groef naar de Bron. Ze smeerde de modder van haar leven op

haar gezicht, de modder van ons leven en toont daarmee ook het gezicht van Hem die er niet voor wegliep omdat Hij het van ons wilde wegnemen, wil wegnemen, heeft weggenomen. Jezus, de Man van smarten, ging tot in het lijden, tot in onze dood. Hij is er in aanwezig, zelfs in het diepste van de nacht laat Hij ons niet los, nooit. Ooit neemt Hij het van ons af. De droevige geheimen raken hier aan de blijde geheimen: God wil onze vreugde! Dat wij leven! Wij moeten niet in droefheid blijven steken. Daarom reikt Hij ons in Jezus de hand. Durven wij de uitgestoken hand aan te nemen, durven wij het vuil uit ons gezicht te laten wassen? Durf je eerlijk in jezelf te erkennen dat er plekje, plekken zijn die wel een wasbeurt nodig hebben?

Boete doen is dat onder ogen zien. In alle eerlijkheid tegenover God laten zien wie jij bent. De mooie kanten, maar ook wat onaf is, onvolmaakt, de schuld, gebrokenheid. We laten het zien in het bewust zeggen van de schuldbelijdenis, in stil gebed, in een biechtgesprek met een priester die in naam van God mag luisteren en vergeving uitspreken. Boete doen is herstel mogelijk maken. Boeten is ten diepste heel maken.

Droevige geheimen zijn blijde geheimen: God tilt ons op, maakt ons schoon. Door het modderwater heen ontdekt Bernadette het helder stromend water van de Bron.

“Ga u wassen bij de bron,” kreeg Bernadette van Maria te horen: uitnodiging tot menswording. Jij mag schoon, mooi worden voor God. Wat een geluk. Ons wordt zo dadelijk een schaal met water uit de Bron voorgehouden. Wij mogen ons wassen als teken van de vergeving die Jezus ons wil schenken.

Wellicht wilt u dat aansluitend aan deze viering of later deze week laten volgen door een biechtgesprek. Ook als u dat nog nooit deed, of als het al lang geleden is. Een bedevaart is een kans om het te wagen: in het gesprek met een priester die in strikt vertrouwen met Gods oren en hart naar u luistert. Wees welkom. Het sacrament van boete en vergeving heeft alles te maken met het droevig geheim van Christus lijden, maar leidt ons naar het blijde geheim van God die ons echt leven aanzegt. Hij wil ons schoon en mooi, de unieke mens die ieder van ons is: uniek, gewoon wie u, wie jij ten diepste bent en mag zijn.